

בער הרצון ועד כמה שפסקה מנצ' ענין שפ מציאות דרצונות. ענין התענוג. על צעצעמותו ומחמתו ית'. דכ"ז הוא בכפ מצוה. ולאכ"כ מצוה כפצית שפ הדלקת גרות המקדש. הרי ודאי שפועה כל הענינים הנ"ל. וביהר שאת ויהר ערו.

3 והנה ענין הדלקת המנורה הוא, כמ"ש, בהעלתה את הנרות אז מופ פני המנורה יאירו שבעה הנרות. ומבואר בהדרשו' כי הנרות הן המדות, כל ה' הנדרה והגבורה ג' וז' נרות כנגד ז' מדות. שהם שבעת ימי הבנין. והנה נכד' שהיה בחירה מפשית. ובחירת כחייסם דוקא, כנן בני העולם (כ"ו) ימי הבנין) הוא באופן שפ העלם והסתר הנורה מהנבוא. עומן מה שעולם הוא מלשון העלם והסתרה' וזה צעומה זה עשה האלקים' שבכך מדה ומדה יש זה צעומת זה בקליפת נגד הקדושה. וצריך צברם ולהסבם שהתקדשו בקדושה העליונה. והוא ע"י העבודה בבנין המדות ע"י שהתקדשו עורו' וצאום מצאום יאמרו' לאום העבודה בבנין המדות ע"י שהתקדשו היינו ע"י העבודה בכל מדה דקדושה עם המדה שאומסים את ג' הקיין ונצטומים עם המדות דלעו' והוא הנקרא אסאקידן (כמבואר' בענין ונאספו שמה כל הערודים' שעי' מנצחיים אותם בנצחון מלא. עד זכתי' פדה בשלום נמשי מקרב צ"כ. כי הנה כתיב זה צעומת זה עשה האלקים) וייקא. וכחזק' בראשית ברא אלקים. היינו שהתעלם והסתר דעולם. והמדות דלעו' הם מצד העלם והסתר דשם אלקים. והתקדוה הכוונה היא, צדוה את הכוונה שבשם אלקים. כהורה הפשט' עה"ם בראשית ברא אלקים. שראשית העבודה היא צדוה את הכוונה שבשם אלקים (ברא ז' ג' וצ"כ). ועד שיהי' כמ"ש' אלה המדות השמים והארץ בהבאם ביום עשות הוי' אלקים גו'. דכאן כתיב הוי' אלקים. הוי' צפני אלקים. ועד שעי' העבודה באים לארה המדות פרץ גו'. שפיעות העולם לפי שהיה כשיערה הפורץ (ראתי מורע פרץ) לפנינו' כביאה מלכא משיחא.

10) בתולדות ה. ב. 11) נסמן בתערה 2. 12) דה"א כס. יא. 13) נצבים ל. יט. 14) לקי"ת במדבר ה. ג. שלח לז. ד. ש"ש סד. ב. ועוד. 15) קולת ו. י. 16) ראה סוכה נב. ב. קידושין ל. ב. 17) תולדות נה. נג. 18) דרוש תה"ש - נצקת ב"חחמים" חוברת ג קב. א. וראה גם לקי"ת ואתחנן ה. א. לקי"ש ח"ב ע' 125. ובתענית נסמן כס' מנצ' עו' (כמסר חת"כ - חש"פ) ע' שפ ואילך. 19) וראה כס. ב. 20) החליט מה. יט. 21) בראשית א. א. 22) מה"ש חש"פ ע' 64. ונעקב ג' כבש"ט חוספת ס"ד. 23) ראה חולין מג. ב. מה"פ חקס"ג ח"א ריש א' תו. 24) בראשית ב. ד. 25) רות ד. יח. וראה שמו"ר פ"ל. ג. סח"פ חת"כ ע' קפס ואילך. מה"פ חש"ד ס"ע 74 ואילך. 26) ראה מילה ב. יג.

הנחות ה' בצתי מונג

כס"ד. מוצאי ש"פ וישב. מכה"ח טבת. שבת חנוכה ה'תש"פ.

הנחות ה' בצתי מונג

1) ככ"ה בכסלו יומי דחנוכה המניא אינון כו' שכשנכנסו יוונים ליהלך, טמאו כל השמים שבהילכ, וכשגברה מלכות בית חשמונאי ונצתום, ברקו ולא מצאו אלא פל אחד של שמן שהי' מונה בחתומי של כתי גזיר, ולא הי' בו אלא קהדליק יום אחד, נעשה בו גם והדליקו ממנו שמונה ימים, דשנה אחת קבעום, ועשאים ימים טובים בהרץ והודאהו. וידוע דיוק רבוהינו נישאנו' מאי טעמא קבעו הנה דחנוכה בנרות. והגם שהגם הי' אה' גופא טעמא פל אחד כו' והדליקו ממנו שמונה ימים. הי' אה' גופא טעמא בעי כמה עשה הקב"ה שבוה יהי' הנה ויוקבע אה"ל בהדלקת הנר דחנוכה ונפרט שהיא מצות היום דחנוכה (בפירק הא'), דמה מוכי, שמצוה זו היא ראשונה במעשה הנרות (בפירק הא'), דמה מוכי, שמצוה זו היא ראשונה במעשה הנרות (כמו כל קדימה שעי' תורה וכל קדימה שבקדושה עמורה ער קדימה במעשה). ולכאורה א"מ מהו המעשה בענין זה. ועוד שהיא עיקר הנה הי' לכאורה בנצחון המלחמה. וכמו שאמרו' בתפלה, ועל הנסים מסרת גבורים ביד תלשים ורכים ביד מעטים וכו'. שפכאורה אין זו שייכות לענין הנרות וגם השמן. גם צריך להבין מהו ענין ההרץ וההולאה.

2) ויוכן זה, בהקדים, ביאור ענין המנורה שבבמה"ק. שאר"ל 45' יא צאוה אני צריך כו', אלא עדות הוא כלל באי עולם כו'. היינו שענין המנורה הוא צהאיר את העולם. כמאמר' משם אורה יוצאת כלל העולם כלי, (ע"י החלונות שהיו שקופים אטומים). ועל שאורה הניע אל כל סדר התשתמשות. וכידוע ומבואר כמ"ל, שכאשר איש מלשאר מקיים מצוה בעוה"ז החתון, שאין החתון קמטה ממנו, ה"ה ממשיך חוסתת אור בעולם האציות, וכמשתת קאי זה ער עולם האציות הפרט, אך מוכן מזה שממשיך חוסתת אור גם בעולם האציות הכולל וכו'. שפעולתו היא, מעולם האציות וכצדוה עד צעוה"ז החתון, ה"ו כל סדר התשתת. ויהי ער כו'. הרי מבואר כמ"א, שעי' קי"ת כל מצוה, היינו קיומה במעשה כפועל שהמעשה הוא העי' 6. ע"י נשמה בנות, מהמכרים (מצוה ז' צווחת וחיובר' 9) עם מצוה המצוות

1) שבת כא. ב. 2) ד"ה זה כתי"א כס. א. א. אות"ת חנוכה רעו. ב. 3) ראה לקי"ש ח"י ע' 143. רש"י. 4) שבת נב. ב. מנחות פו. ב. 5) ראה פרש"י (כה"י) מנחות שם. 6) מ"א ו. ד. 7) ראה ע"ה שער מ"ו ומ"ד (שער ל"ט) דרוש יא כלל סו. קי"א לנתיב קנוה. א. אות"ת חוקת ע' אחרכב ואילך. שמע"צ ע' אחרכב. ועוד. וראה גם ד"ה באחי לניד חש"א ס"ח. 8) אבות פ"א מ"ו. 9) לקי"ת בתקוותי מה. ג. תגי מחז"ק ספס"פ.

ישראל 3595א (ר"י) [כמבואר הענין בהדרוש שם 35א דקדן השור היינו בחי' המסולת והמקרים, וטעמים ושערות (שהם ענין בפ"ע ופ"ו אינם מקבלים, וטעמים כו' 36). היינו שיתכנו על קדן השור היפך כ"ע ענין הקלושה. ונמצאת במרחמה זו, ה"י ע"י מסירת נפש מסירת הרצון 37, שאינו מוחשב בשום חשבונית, ולא איכפת כ"י מה שהוא באופן שר מעטים כנגד רכ"ס וחסדים נגד גבורים, דיינו שהם שבע"ס שהוא מעט והלש ברהונית, ה"ה מוסר נפשו, ועל מתנגדת כתי' יחידה ונהי' נצותו מראש בשעתא חדא וברגעא חדא 38, מן הקצה אף הקצה, כל ע"י שערותיו היא כתי' יחידה, חדא ה"ל הנועה זו מקשרת אותו עם כתי' יחיד (חי העולמים), ומהו למשל אח"כ, ב (יחיד) חי העולמים תפ"ד 39, כתי' מלכות, על כמ"ל העולם, אף העולם הזה זממה, על שנמשך בעבודתו הרוחנית, ומונח בנצחון מלא, מסרת גבורים כ"ד חלשים ולרבים כ"י מעטים, והגם שבכ"ל ה"י אופני שר גבורה כתי' רצוי, גבורה דלע"ז, הנה בשעתא חדא וברגעא חדא וברגע כמילרא, ה"ה מנצח את המדה דלע"ז, ע"י המשכת חדא בתי' היחידה שבנפש שהיא אצ"ו בהמדות על דמס"נ כמס"נ, וע"ז פועלים, דהודות ולתוצר לשמן הגדף דוקא, שמונחה בתי' שגם הגדף שדמ"ל, מן השמות שאינם נמחקים, והיחיד הוא כ"ב האופנים והודות והיפך, מלמעמ"ס ומלמעמ"ע, כמבואר הענין בהדרושים.

4 וממשיך בתי"א שם 1, והנה יש עולם שנה נפש, וכשם שהי' אח"ז ממשיך (ע"י הדלקת ו' נרות המנורה) המשכת אור החכמה בעולם שח"ו בתי' ומדות עיוניות שבסדר והנהגת העולם כל ה"י ממשיך אור החכמה בנפש ישראל, היינו דנוספי זיה מה שרפ העולם, נעשה צינטיקער אף דערהיבנענעל ע"י הדלקת המנורה בביהמ"ק, פער זה כמיוחד כתי' ישראל ובעיקר בנשמותיהם, ובהו גמג' בהעיקר והחכמה והפנימיות שר הנשמה, היינו עבודת הנשמה שהי' אני נבראלי לשמש את קוניג 40, דע"י הדלקת הנרות מגפה בהנשמה את העיקר שבה, על דאופן דאף מור פני המנורה יארין שבעת הנרות.

10 וממשיך שם, שהם (ישראל) יוצאי ירך יעקב, יו"ד עקב 41, דהיינו בתי' יו"ד הוא כתי' חכמה הנמשכת ומשתלשלת בכתי' עקב וסוף המדרגות ההתחלונות, פירוש, שממשיך את כתי' השמן ליעקב.

- 36 ב"ר פס"ז, ב, ועוד. (35א ת"א ל, א. 36) ראה חולין ק"ז, ב. 37
- ראה תו"א לו, ב. מה"ם תש"ס ע' 227 בהערה. (38) חז"א קטס, מע"א. 39
- ראה תו"א מ, ב. ג. ועוד. (40) קידושין פב, א. 41) ע"ח ש"ג ספ"ב, פודס
- שעה"כ בעריב.

הנחת התי' בלתי מוגה

3 אמנם נכיון שאת זה לעומת זה עשה האלקים, וכתיב 17, וראים מראים יאמץ, וכשזה קם זה נפוצה 27, הרי יכרז פהות גם באופן הפכי (שהמדות דלע"ז יתגברו). ונכ"ו אינה מספקה העבודה דמדות דקדושה, אלא צ"ג גם ענין שלילת תגרות, דהנה"נ היא בשמן דוקא, דשמן רומז דחכמה 28, ועל יד ענין החכמה מבטלים את התגברות הלע"ז. דהרי אין אדם עובד עבירה א"כ נכנס בו רוח התגברות, וכאשר מאיר אצ"ו השכ"ל האמיתי, (שבוה נכרז ענין החכמה, והחלפת השכ"ל היא בתי' חכמה), מתבטל ענין השטות, וזהו מה שע"י שמעלה את הנרות בשמן ומדליקים אותו, ובלשון החסידות, ע"י המשכת (ומחזק) אף המדות באופן שיטעפו פעולתן, אז פועלים נצחון גמור על המדות דלע"ז, באופן ששורפים את האפשרות שהפאנים דלע"ז יאמץ מהפאנים דקדושה.

6 והנה במה דברים אמורים שמתפיקה הארת החכמה, כאשר העבודה היא כתיקונה, וכפשוטו הידע בשנים כתיקונן. אל יש זמן, וגם בשכ"ל ותכמה, כאשר יד אר"י דעוה כתי' רצויות, ועל דעות שחן היפך הטוב והקדושה והרצוי, וזהו ענין מה שנכנסו היוונים דהיכ, היכף אותיות ה"י כ"י 305, בתי' בקדא הויכ"א, בתי' החכמה (כמבואר בהודות). וממא כל השמננות, ששמואל את כתי' הח"י, שמו כתי' ויצאת ציר צעודה מיוחדת, הקשרה עם פ"ל א' שהי' מונה בהותמו שר כה"ג. והענין הוא, דהנה כליות ענינו שר כהו הוא כשרה פה, וכפולש"ש 311 ולכחותה היא מלשון שריות, וכלשון הכותב 322 לעמוד לפני ה' לשרת. ובענין זה יש כמה דרונות, וכללות חז"ל, הדוגות הידועות שבכחות, והדוגה השלישית והעליונה, היא הנקראת כשם כהו גורף, שהוא גורף ולמעשה ממידתה והעלמה, וענינה בעבודת כתי' מלשאר שפיי נאמר 33 ואחם חתיו יי מפלכת כחלים וגוי קדוש, הוא ענין עבודת המס"ג ששלמעה מכל מידת והגפנה.

7 והנה כשגברו ביה חשמונאי ונצחום, לא הספיק הנצחון ומה ש"י שנכנסו דהיכ, אלא היו צריכים כדוק ולחמש ולמפוא פ"ל אחר שתי' מונה בהותמו שר כה"ג כי דוקא ע"י עבודת המס"ג מחקקים מה שנכנסו היוונים דהיכ, וממא כל השמונים כל.

10 וביאר הענין הוא, דהנה מלחמה היוונים היתה מלחמה רוחנית (כמבואר בארולה בדרושי ל"ק מ"ח אדמ"ר נשיא דורנו 34), שוחו מה שאמרו כהכו זכס על קדן השור שאין זכס חקס באפאי

- 27) ראה רש"י תולדות שם, מגילה ו' א. 28) מא"א ש, ש, מח. תתי ספ"ג.
- ועוד. 29) מסוס ג, א. 30) חז"א צד, ב. 31) רגוש מז, כב. עקב י.
- ח. 33) יתיר יט, ו. 34) ראה מה"ם תש"א ע' 59 ואילך, ופ"ו.

הנחת התי' בלתי מוגה

ועאכ"כ בדרחמייהו אלא גם את פתח הכיה ועל שמאירים את פתח הכיה מבחול. אוחיות מורדתה 52. אמנם בומז שבמב"ק ה' קיים דחמוראיה 51. ואתיה שחכיה רגז מן השוק. עד דכריא רגזיה מספיקו כוה"ו נרות אכר עמה בומז הגזיות תנה מכוין שצוירים דחארי את חשבת הגזיות ואת מספיקים ו' וצריך ה' נרות. וכמ"ס 53 כי אתה נרי הוי' והוי' יג' חשכי. דכאשר צריך זהג' (דחאיר) את ה' אשר אנז מספיק הגזיות דברי הוי' אלא צ"פ הגזיות דכתי' והוי' בא"ו המוסמיקה. היינו עם הוספה כהוי'. וזהו מה שבכדי דחאיר את חשכי. החשר דלשאר כאשר גזינו מארצנו ונחלקנו מעד אדמתו ואין אנו יכריעם לעצות וראות ורהשתחיות לפניך (כמבואר ענין השתחואה ו' בלקי"ת מ' ברכה 56). אז צריך להמשיך והוי' הדלקת שמונה נרות. עד שכל ימי חנוכה נקראים שמונה ימי חנוכה. כבר מהתחלה ועבודה כיום הראשון.

ומן העבודה כימי חנוכה, נמשכת הארה לכל ימות השנה, וכפרת שעבודה זו היא בבחי' הנרות הצדק אינם בטלים לעולם, ואת"כ ה' ו' פועל בב' הקוין דחצי והדאה, הצדק מצדו 58 הוי"ו נל"ו, המשכה מצדו 58 הוי"ו נל"ו, והדאה הוי"ו הקב"ה ע"פ מודים אנהו, שענינה מצדו 58 הוי"ו נל"ו, כמבואר בהדרושים. וע"ז יג' חשכי, שעוד בומז הגזיות כאשר חשקת החמה הוי' כאר"א מלשאר צד זו ככד שיש ביצתו דחדיק הנרות הצדק, אלא שעי' שמודיק את נרות חנוכה כפי הצדו וחיתו הכה מחק"ה, ה"ה מקיים את המצוה, וחק"ה צריך אפי' (כבכורף) כדי דחאיר את פתח ביתו מבחול, עד שתכיה הרגז מן השוק, עד דכריא רגזא דחמוראיה.

ויה"ל דעי' הדלקת הנרות בומז הגזיות, שהנרות הצדק אינם בטלים לעולם, וגם כימות המשיות ימי חנוכה אינם בטלים, זוכה בקרוב ממש קראת ואת כמותע, כבואר משיח צדקנו ויכנה ביה"ק במקומו, ויקיים והדריקו נרות בחצרות קדשך כ' עד להורות ורהצף לשמר הגזיל, במהרה כימינו ממש.

52) עמה"ג שער קרית ארבע ר"פ קיא. קהלת יעקב ערך תרמוד. וראה את"ת חנוכה כד ה' חקמא, ב. מה"ג הוי"ל ע' מז. מה"ג הוי"ל ע' קיח. 53) שפול ב כב, כס. 54) ראה ת"א מא, א ואילך. 55) מוסף שלש רגלים. 56) צו. 57) רמב"ן ר"פ בתעלות. 58) ראה ת"א חמפנן בתעוד 36. 59) ארוב כס, ג.

כמ"ס 42 ויצוק שמו על ראשה גו', בחי' הוי"ד, יו"ד שבשמה על קצוץ שפ"ו ש' שבשמה שהיא בחי' היוחדה. וממשיך עד שחודרה צדק הוגו על יעקב שבגוף שהוא חחולן שבחחולן שאין חחולן דמשה סמנו בהגוה, עד שהיו"ד והעקב הופכים דחיה אחרת, יעקב. היינו האחרות גמורה דכתי' יו"ד עם העקב שברגל. וממשיך, וזהו וידו אוחתו בעקב צשע"ו, כי ידו אוחיות יו"ד אוחת את העקב שפ' ששע"ו כצדתי נחזי צו חלקי התפשטות וממשה ר"ל דהכניעו חתה הקדושה ולכאפי' דסט"א. וזהו מה שכתוב אוחת שלשתן זה מורה על הפיטה בחוקי באופן דנצחות. שפ"ו נשפיעו אה"כ כל הענינים, וימכור את בכרותו ליעקב 44, ושמקוהו 45, עד דועלו מושיעים בהל ציון לשפוט את הר עשו והוהה דה' המלכותה 46 (כמבואר במ' וישפוט 47).

וכיאר הענין, יובן ע"פ מה שמבאר כ"ל אדמו"ר הוקז בלקי"ת מ' בתעלות 47, שכצות נכ"ל נקרא מנורה, ויש בה בחי' ו' נרות שהם מ' מדרגות בעבודת ה' ויש ו' סוגים כנש"י ש"כ"א מהם אופן עבודתו הוא בא, מ' המדרגות. ואחר הוא המדריק את הנרות הצדק עד אשר אל מרג שני המנורה יאירי שבעה הנרות 48, היינו אל בחי' הפנימיות. וזהו הנ"ל האמצעי (שהוא שני המנורה כפנימיות הכתר, האמצעי עולה על הכתר, דא"ף שכך הקוים עוצים כפנימיות הכתר, הוי' קו האמצעי עולה באמיתיות פנימיות הכתר). ומה נמשך אה"כ בעבודתם של ישראל בגזי, גזי' ה' חתיה שבנפש, ומה נמשך על צד האהבה את ה' אלקיך בכל דבר ובכל נמשך וכלך מאד 49, עם כל המידושים שברבך. ולכן גם במשנת הענינים, דמן הפעולה שופעים הנרות בישראל לפני שנמארים ביה"ק, תנה מזה קוה אה"כ עמו את ההארה כבואר אל מקומו איש חתה וישי חתה חתה האנתו. ומכתי' אפי' נפש (שהם ישראל) נמשך כבחי' עולם שגל המערכי הוא עולה צדק באי עולם שהשכינה שורה בלשאר, לפי שלא ככה מעולם והי' מאיר בין כיום ובין בציה.

11) ויש צימר, דכתי' זו בשנת (כשנת) ויהנה יש עולם שנה נמשך) 12) הם ימי חנוכה, וימי חנוכה הם שמונה, דשמונה מורה על המשכת המקיף (כתי' היוחדה הוי"ו) כמבואר בענין שמונה נסכי אדם דנסיל הוא בחי' מקיף. ונרות חנוכה צריך להדריקם על פתח ביתו מבחול 51, היינו שמאירים צא רק את הבית כמשוט

42) ראה כח, יח. 43) תולדות כה, כו. 44) שם ע"ג. 45) ישלח ע"ג. 46) עובד"א, בא. 47) ראה רש"י ושלח שם יד, ב"ר פ"ח, יד, ועד. 47א) כס, ג. 48) בתעלות ח, ב. 49) אחרתו ו, ח. 50) ת"א ע"ג, ג. ואילך. 51) שבת כא, ב.